

Matgerð

KOLAČÍCI

Mítt nýttárlyfti fyri komandi ár fer at vera at fáa mær fleiri vanar og fleiri traditióinir; og eg eri longu byrja. Eingin orsök at bíða til nýggja árið kemur

TJÓÐHILD PATURSSON

Hvønn leygardag royna vit at gera okkurt serligt burturúr morgunmatinum. Vit hugna okkum í køkinum, gera morgunmat og seta pitsadeiggi at ganga til um kvøldið; leygardagur er nemliga eisini vorðin pitsadagur. Pitsa saman við mostir, Karl og Ragnu – men tað venda vit aftur til eina aðraferð. Fyrst til morgunmatin. Hendan morgunin spurdi eg Ýr hvat hon hevði hug til, eg væntaði at hoyra okkurt av tí vanliga: røregg, spejlegg, bananís (hatta má eg eisini venda eftur till!) ella jarðberjasmoatie. Men nei, hon svaraði: »Mamma, kunnu vit gera kolačící?». Kola...hvat? »Kolačící, eg vil hava kolačící«. Eg royndi at fáa barnið at greiða mær frá hvat hon meinti við, men eftir tvær misseydnaðar royndir at fáa mammu sína at fata hvat kolačící var fyri nakað, fór hon at gráta og rýmdi ill inn í kamarið.

Ikki fyrr enn hon var farin fekk eg fatur á tí serbiska tónalagnum í orðinum. Kolačící, tað má vera okkurt hon hevur fingið at eta niðriundir hjá Teodoru og Taru. Nú hevur Ýr búð í Svøríkis í ein heilan mánaða, men hon tosar meira serbiskt enn svenskt. Tað búgva tvær fittar serbiskar gentir niðriundir hjá okkum, Teodora og Tara. Tær eru eisini júst fluttar til Svøríkis. Teodora (6 ár) tosar bert serbiskt og lítlastysturin Tara (2 ár) tosar næstan ikki – men Ýr hevur lært hana eittsindur av føroyskum. Og Ýr,

ja, hon skilur nú eisini eittsindur av serbiskum.

Seinni sama dagin spurdi eg Sanju, mammu Teodoru og Taru, um hon kendi nakað til kolačící. Hon flenti at míni útalum og fortaldi at kolačící merkir 'ein lítill køka' á serbiskum.

Ímeðan tey leita sær eftir einum øðrum bústaði, búgva Tara, Teodora, mammu og pápin í einum lítlum studentakamari niðriundir; og har er eingin ovnur. Tí hevði hon funnið uppá at bakað breyð á pannuni; og við eittsindur av flormelis útyvir ótu genturnar eina rúgvu, segði hon.

Tað er stuttligt hvussu ymsar mentanir eru. Her hjá okkum høvdu flest fólk nokk snerkt eftir at man við sukuri royndi at fáa børnini at eta enn meira av ljósa hveitibreyðnum. Men Sanja sum júst er flutt til Svøríkis, og enn ikki er vorðin ávirkað av heilsunormunum her, hugsar ikki so. Fyri hana er tað fantastiskt at kunna geva børnunum nokk, at tær eta nógv, og ikki líða neyð.

Eg hevði nokk ikki bjóða Ýr hetta hvønn dag – og tað ger Sanja nú heldur ikki; men av og á haldi eg at tað er gott at loyva sær hugna og at njóta – óansæð hvat okkara heilsunormar siga okkum – júst nú.

Sanja gjørdi kolačící sama kvøldið og kom uppá við nøkrum til okkara eisini. Mmmhh... eg skilji væl Ýr. Eg vil eisini hava kolačící til morgunmat komandi leygardag - gott at vit hava tilflytarar, sum kunnu vísa okkum á nýggj mathugskot, og ríka okkum lívið.

Kolačící

- uml 10 stk

Kolačící er bara hveitideiggj, stókt á pannuni, drýssað við flormelis. So hetta er ikki nøkur beinleiðis uppskrift, men heldur eitt leygardags-hugskot.

Tú kanst brúka júst tað uppskriftina uppá bollar/breyð sum tú hevur hug til. Mær dámar væl hesa, tí at eg kann seta hana at ganga kvøldið fyri. So er deiggið klárt, tá ið vit vakna leygarmorgun (kl 6.00 – áh, onkuntið, onkuntið, onkuntið sakni eg leygarmorgnar uttan børn. Men bara onkuntið – serliga beint í lötuni sum eg vakni, við einum fótsparki í høvii og einum »Mamma kom nú upp, tað ER morgun nú!«). Og so koyri eg eisini kardemummu í, men kanel ella rosinur riggar óiva eisini væl.